

Sygn. akt VII U 2360/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący: Sędzia S.O. Lucyna Stąsik-Żmudziak

Protokolant: st. sekretarz sąd. Małgorzata Gruza

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy A. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczeń społecznych

na skutek odwołania A. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 8 września 2014 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 2360/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 września 2014 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 oraz art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4 i art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1442 z zm.) stwierdził, że A. A. jako osoba prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia 1 maja 2014 roku oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 maja 2014 roku (decyzja – akta rentowe).

W odwołaniu A. A. zaskarżyła wskazaną decyzję w całości, zarzucając naruszenie:

- art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 k.p.a. poprzez zaniechanie podjęcia wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i zaniechanie zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego, wbrew słusznemu interesowi strony, polegające w szczególności na nieuwzględnieniu dowodów, które potwierdzają, iż ubezpieczona od dnia 1 maja 2014 roku prowadzi działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, art. 3 pkt 9 ordynacji podatkowej oraz art. 15 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług;

- art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez bezpodstawne stwierdzenie, iż ubezpieczona nie podlega ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 maja 2014 roku, w sytuacji gdy ubezpieczona od dnia 1 maja 2014 roku prowadzi działalność gospodarczą, a zatem spełnia przesłanki do podlegania ubezpieczeniom społecznym. Mając na uwadze podniesione zarzuty skarżąca wносиła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, iż ubezpieczona od dnia 1 maja 2014 roku podlega ubezpieczeniom społecznym. W uzasadnieniu podniosła okoliczności dotyczące naruszenia przepisów kodeksu

postępowania administracyjnego. Nadto wskazała, że o rozpoczęciu prowadzenia działalności przesądzają takie okoliczności jak jej zarejestrowanie, zawarcie z biurem rachunkowym umowy prowadzenia obsługi finansowej oraz wykonywanie określonych usług i poszukiwanie klientów. Odnosząc się do nieosiągnięcia znacznych dochodów, odwołująca wskazała na okoliczność pierwszych miesięcy prowadzenia działalności (odwołanie – k. 2 – 4 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 12 – 14 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

A. A. – zwana w dalszej części ubezpieczoną, od dnia 1 maja 2014 roku figuruje w Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...), której przedmiotem jest działalność agencji reklamowych, tj. roznoszenie ulotek reklamowych podmiotów występujących w obrocie gospodarczym. W ramach reklamy swojej działalności ubezpieczona na przełomie maja i czerwca 2014 roku stworzyła na bezpłatnym portalu (...)

W związku z rejestracją działalności ubezpieczona w dniu 2 czerwca 2014 roku zawarła z M. K., prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą Biuro (...) M. K., umowę zlecenia, której przedmiotem było po stronie przyjmującej zlecenie wykonywanie czynności księgowych związanych z prowadzeniem przez ubezpieczoną działalności gospodarczej.

Z tytułu zarejestrowania pozarolniczej działalności gospodarczej ubezpieczona dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od dnia 1 maja 2014 roku, wskazując w deklaracji rozliczeniowej za maj 2014 roku, za czerwiec 2014 roku oraz za lipiec 2014 roku podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 9000,00 złotych za każdy z tych miesięcy.

W ramach zarejestrowanej pozarolniczej działalności gospodarczej ubezpieczona świadczyła usługę polegającą na osobistym kolportowaniu ulotek drukowanych przez podmioty reklamujące się w ten sposób na rzecz Z. S., prowadzącego działalność w zakresie ochrony osób i mienia pod firmą (...). W ciągu około 3 tygodni maja 2014 roku ubezpieczona na rzecz wskazanego przedsiębiorcy rozkolportowała na terenie C. dwa tysiące ulotek, za co otrzymała wynagrodzenie w wysokości 246 złotych. Pod koniec maja 2014 roku ubezpieczona nawiązała współpracę z R. S., prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...), której przedmiotem jest między innymi wynajem miejsce na polu namiotowym w O.. Przez około półtora tygodnia pod koniec maja i na początku czerwca 2014 roku ubezpieczona na terenie O. rozkolportowała około tysiąca ulotek przedsiębiorcy dotyczących pola namiotowego, za co otrzymała wynagrodzenie w wysokości 600,00 złotych. W tym okresie mieszkała w letnim domku w O., należącym do jej teścia. Ze wskazanym przedsiębiorcą ubezpieczona współpracowała również w lipcu 2014 roku, kolportując na terenie C. przez około dwóch tygodni dwa tysiące ulotek oraz przez około tygodnia na terenie W. tysiąc ulotek, które również dotyczyły pola namiotowego w O.. Kolejnym przedsiębiorcą z którym ubezpieczona podjęła współpracę był B. K., prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...) K. B., której przedmiotem są usługi w zakresie remontów. Na jego rzecz ubezpieczona rozkolportowała w ciągu trzech tygodni czerwca 2014 roku dwa i pół tysiąca ulotek na terenie C. za wynagrodzeniem 1200,00 złotych oraz w lipcu 2014 roku również dwa i pół tysiąca ulotek ponownie na terenie C. za wynagrodzeniem w wysokości 1500,00 złotych. Podstawę prawną dla świadczenia przez ubezpieczoną wszystkich wskazanych usług stanowiły ustne porozumienia z przedsiębiorcami, zawierane po uprzednim kontakcie telefonicznym ubezpieczonej ze wskazanymi wyżej osobami, do których dotarła poprzez ulotki reklamowe działalności.

Następnie ubezpieczona poczynając od dnia 1 sierpnia 2014 roku nie wykonywała żadnych czynności związanych z zarejestrowaną działalnością w związku z niezdolnością do pracy w stanie ciąży, zgłaszając żądanie wypłaty zasiłku chorobowego z tego tytułu. Dziecko ubezpieczona urodziła w dniu 1 października 2014 roku, w związku z tym zdarzeniem zgłaszając roszczenie o wypłatę zasiłku macierzyńskiego. Przez okres odpowiadający okresowi za który przysługują świadczenia z ubezpieczeń społecznych związane z urodzeniem dziecka ubezpieczona nie

wykonywała żadnych czynności w ramach zarejestrowanej działalności gospodarczej, którą formalnie zawiesiła w dniu 6 października 2015 roku w związku z problemami zdrowotnymi dziecka.

Za czerwiec, lipiec oraz sierpień 2014 roku ubezpieczona opłaciła składkę na ubezpieczenia społeczne w wysokości 2.871,00 złotych za każdy z tych miesięcy, ubezpieczenie zdrowotne w wysokości 270,40 złotych za każdy miesiąc oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w wysokości 220,50 złotych za każdy ze wskazanych miesięcy. Za czerwiec oraz lipiec 2014 roku ubezpieczona zapłaciła należne M. K. wynagrodzenie z tytułu wykonanych usług księgowych w wysokości po 100 złotych za każdy ze wskazanych miesięcy. Środki pieniężne na uiszczenie należności z tytułu składek pochodziły z oszczędności ubezpieczonej.

(wydruk z CEIDG – k. 5 a.s.; umowa – k. 6 a.s.; kopie faktur – k. 7 – 11 a.s.; wydruki potwierdzenia przelewu – k. 53 – 61 a.s.; kopia podatkowej księgi przychodów i rozchodów – k. 62 – 65 a.s.; ulotki – k. 70a – 74 a.s.; zeznania A. A. – k. 23v. – 26, 91 a.s.; zeznania świadka M. K. – k. 88v. – 89 a.s.; zeznania świadka Z. S. – k. 89 – 89v. a.s.; zeznania świadka B. K. – k. 89v. – 90 a.s.; zeznania świadka R. S. – k. 90 – 90v. a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie. Nadto Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zeznania ubezpieczonej oraz powołanych świadków, którym dał wiarę w całości z uwagi na to, że są one logiczne oraz korelują z treścią dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy i aktach organu rentowego. Nadto organ rentowy nie podniósł żadnych okoliczności, które poddawałby w wątpliwość zeznania świadków i ubezpieczonej. Również Sąd nie stwierdził podstaw do kwestionowania ich wiarygodności w zakresie dokonanych ustaleń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. A. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji i odwołania, sprowadza się do oceny czy prowadzona przez ubezpieczoną w związku z wpisem do Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej od dnia 1 maja 2014 roku, pozarolnicza działalność gospodarcza, której zasadniczym przedmiotem był kolportaż ulotek reklamujących działalność gospodarczą określonych przedsiębiorców, stanowi tytułu do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Sytuację prawną A. A. jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą należy oceniać na gruncie art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) – zwanej w dalszej części ustawą systemową.

Przepis art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej stanowi, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Zgodnie zaś z przepisem art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Z powołanych przepisów wynika, że na gruncie ustawy systemowej nie zostało zdefiniowane pojęcie cech konstytutywnych działalności pozarolniczej. Istnieje jedynie odesłanie do jej prowadzenia na podstawie przepisów o działalności gospodarczej. Źródłem wskazanych przepisów jest ustawa z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 584 ze zm.), a konkretnie art. 2, zgodnie z którym za działalność gospodarczą należy rozumieć zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. Jest to legalna definicja działalności gospodarczej, co oznacza, że powinna być ona traktowana jako powszechnie obowiązujące rozumienie tego pojęcia w polskim systemie prawnym (postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2009 roku, V KK 330/08; uchwała Sądu Najwyższego z 23 lutego 2005 roku, III CZP 88/04). Działalność gospodarcza to prawnie określona sytuacja, którą trzeba oceniać na podstawie zbadania konkretnych okoliczności faktycznych, wypełniających znamiona tej działalności lub ich niewypełniających. Prowadzenie działalności gospodarczej jest zatem kategorią obiektywną, niezależnie od tego, jak działalność tę ocenia sam prowadzący ją podmiot i jak ją nazywa oraz czy dopełnia ciężących na nim obowiązków z tą działalnością związanych, czy też nie.

W orzecznictwie wypracowany został katalog cech, determinantów, które muszą zaistnieć w danych okolicznościach faktycznych aby uprawniona była ocena określonej aktywności osoby fizycznej jako działalności gospodarczej stanowiącej tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi. Za definiujące taką działalność uznaje się cechy takie jak profesjonalność, samodzielność, cel zarobkowy, podporządkowanie regułom opłacalności i zysku (lub zasadzie racjonalnego gospodarowania), trwałość prowadzenia, wykonywanie w sposób zorganizowany i uczestniczenie w obrocie gospodarczym (uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 roku, sygn. III CZP 40/91, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 roku, sygn. III CZP 117/91 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2005 roku, sygn. III CZP 88/04).

Zarobkowy charakter działalności stanowi podstawową, konstytutywną cechę działalności gospodarczej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2013 roku, I UK 604/12). Dana działalność jest zarobkowa, jeżeli jest prowadzona w celu osiągnięcia dochodu ("zarobku") - rozumianego jako nadwyżka przychodów nad nakładami (kosztami) tej działalności. Brak przedmiotowej cechy przesądza, iż w danym przypadku nie można mówić o działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W tym zakresie znaczenie ma zatem też kryterium subiektywne w postaci dążenia danego podmiotu do osiągnięcia zarobku przez wykonywanie określonej działalności. Nie jest więc konieczne faktyczne osiągnięcie dochodów z danej działalności. Przynoszenie strat przez daną działalność (zarówno przejściowo, jak i w dłuższych okresach) nie pozbawia jej statusu działalności gospodarczej. Należy bowiem liczyć się z możliwością nieuzyskania przychodu z prowadzonej działalności gospodarczej, czyli poniesienia straty. Tym samym o zarobkowym charakterze działalności gospodarczej nie decyduje faktyczne osiągnięcie zysku, lecz zamiar jego osiągnięcia (cel). Potwierdza to pogląd wyrażony w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 września 2008 roku, 789/07, w którym wskazano, że „dana działalność jest zarobkowa, jeżeli jest prowadzona w celu osiągnięcia dochodu (zarobku), rozumianego jako nadwyżka przychodów nad poniesionymi kosztami”.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy należy podnieść, że brak celu zarobkowego wyraźnie wynika ze wskazania przez ubezpieczoną prawie maksymalnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne przy jednoczesnym uwzględnieniu wysokości osiąganego przez ubezpieczoną przychodu za okres od czerwca do sierpnia 2014 roku. Ta okoliczność doprowadziła do wygenerowania kosztów wyższych niż osiągnięty przychód. Trudno racjonalnie założyć, że takie działanie ubezpieczonej umożliwiło ziszczenie się w ramach jej działalności zasady racjonalnego gospodarowania, przy uwzględnieniu, że oszczędności własne ubezpieczona przeznaczyła na pokrycie należności z tytułu składek, których wysokość wynikała z jej deklaracji. Takie zachowanie w żadnej mierze nie może być uznane za podporządkowane regułom opłacalności i zysku.

W tym miejscu należy wskazać, że jedyną racjonalizacją podejmowanej działalności gospodarczej nie może być uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W takiej bowiem sytuacji prowadzenie działalności gospodarczej, a ściślej realizowanie jednego z aspektów tej działalności, czyli osiąganie zysku, polegało by tylko na pozyskiwaniu świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Tymczasem świadczenia z ubezpieczenia mają być w istocie czymś wtórnym wobec przyczyny (causa) powstania ubezpieczenia, jaką jest prowadzenie działalności gospodarczej. Oczywiście mogą się zdarzyć liczne sytuacje, kiedy zysk z działalności nie będzie osiągnięty, a dana osoba uzyska wieloletnie, czy nawet dożywotnie świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Tym niemniej musiałyby wcześniej wystąpić realny zamiar prowadzenia działalności, a w konsekwencji jej prowadzenie. I to takiej działalności, która mieści w definicji zawartej w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Nie zawsze podjęcie planowanej działalności gospodarczej jest racjonalne. Ocena opłacalności planowanej działalności może być nieracjonalna, czy też po prostu błędna, a mimo to nie można by uznać, że dana osoba nie zamierza jej prowadzić, że jedynie pozoruje jej podjęcie. Często zdarzają się przecież chybione zamierzenia gospodarcze, a niepowodzenie wynika z błędnej kalkulacji kosztów, błędnego planowania popytu, zmniejszenia popytu, wzrostu konkurencji, a nawet z niemożności zapewnienia odpowiedniej podaży. Warunki, w jakich przychodzi przedsiębiorcom prowadzić działalność są determinowane przez szereg czynników, trudnych do przewidzenia i precyzyjnego określenia. Zatem działanie to oparte jest na ryzyku, które oznacza, że faktyczne korzyści finansowe z danego przedsięwzięcia mogą okazać się mniejsze niż przewidywano przy jego podejmowaniu lub mogą nawet przerodzić się w straty. Jednakże czym innym jest ryzyko w działalności gospodarczej, a czym innym świadome podejmowanie działań, które trzeba by ocenić jako skrajnie nieracjonalne, gdyby uznać je za prowadzenie działalności gospodarczej. Te nieracjonalne działania, były w istocie racjonalne z tego względu, że nie były podjęte w celu rzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej, lecz upozorowania jej dla osiągnięcia wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Motywem podjęcia działalności gospodarczej może być uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Świadczenia te mogą być uwzględniane w całościowym bilansie opłacalności. Jednak aby uznać, że podjęcie tej działalności nastąpiło - w pierwszym rzędzie - muszą wystąpić realne działania z rzeczywistym zamiarem wykonywania działalności w rozumieniu art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Powinien to być zatem zamiar wykonywania działalności zawodowej, wykonywanej w sposób zorganizowany i ciągły. Nie można natomiast uznawać za prowadzenie działalności gospodarczej sytuacji kiedy nie ma zamiaru prowadzenia zorganizowanej zawodowej działalności, a prowadzenie działalności ma polegać w tylko na uzyskiwaniu świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Nastąpiło by tu odwrócenie oczekiwanego związku przyczynowego. Jeszcze raz podkreślić wypada, że uzyskiwanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego może być głównym motywem podjęcia zatrudnienia, rozpoczęcia prowadzenia działalności, jednak musi wystąpić podjęcie realnej działalności w warunkach określonych w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Domniemanie powstałe w związku wpisem działalności gospodarczej do ewidencji może być obalone. W tym kontekście należało rozważyć kompleksowo wszystkie okoliczności sprawy. Okoliczność, że na początku prowadzenia działalności, w sytuacji braku racjonalnych podstaw dotyczących możliwości osiągnięcia odpowiedniego przychodu, deklarowana jest prawie maksymalna kwota podstawy wymiaru składek, a niedługo po tym fakcie następuje spełnienie się ryzyka ubezpieczeniowego, powoduje, że należy rozważyć zasadność domniemania prowadzenia działalności gospodarczej. W okolicznościach faktycznych domniemanie to nie mogło zostać utrzymane.

Podsumowując, w ocenie Sądu Okręgowego, czynności ubezpieczonej dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej były pozorne. Sąd doszedł do takiego przekonania w oparciu o takie okoliczności jak krótki okres pomiędzy rozpoczęciem działalności gospodarczej, a uzyskaniem prawa do zasiłku chorobowego, bardzo wysoka podstawa wymiaru składek przy uwzględnieniu w porównaniu z zadeklarowaną podstawą niskich możliwości dochodowych działalności, skutkującą brakiem rentowności działalności gospodarczej w okolicznościach jaki stworzyła sama ubezpieczona deklarując taka podstawę wymiaru składek. Oczywiście żadna z tych okoliczności pojedynczo nie mogła by być wystarczająca do zaprzeczenia prowadzenia działalności gospodarczej, jednakże ich zestawienie prowadzi do jednoznacznego wniosku o niepodjęciu prowadzenia działalności gospodarczej.

Bez znaczenia w sprawie pozostaje okoliczność woli ubezpieczonej co do potrzeby istnienia po jej stronie obowiązku ubezpieczenia społecznego. Taki bowiem obowiązek osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika wyłącznie z przepisów prawa wobec czego o nawiązaniu stosunku ubezpieczenia społecznego nie decyduje zgłoszenie do ubezpieczenia oraz będące konsekwencją tego zgłoszenia dobrowolne opłacanie składek w sytuacji osoby prowadzącej działalność pozbawioną cech działalności gospodarczej i nie należącą wobec tego do podmiotów ubezpieczenia określonych w art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej. Takie zachowanie ubezpieczonej, ustalone w rozpoznawanej sprawie, nie rodzi uprawnień wynikających z objęcia ubezpieczeniem (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1990 roku, sygn. III UZP 21/90 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2002 roku, sygn. III UK 133/06).

Z tych względów zaskarżoną decyzję należało uznać za odpowiadającą prawu wobec czego mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił odwołanie i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.